

Samling af Afgørelser

Sag C-551/22 P

**Europa-Kommissionen
mod
Den Fælles Afviklingsinstans**

Domstolens dom (Store Afdeling) af 18. juni 2024

»Appel – økonomisk og monetær politik – bankunion – forordning (EU) nr. 806/2014 – den fælles afviklingsmekanisme – afviklingsprocedure, som finder anvendelse, hvis en enhed er nødlidende eller er forventeligt nødlidende – artikel 18, stk. 7 – Afviklingsinstansens vedtagelse af en afviklingsordning – Europa-Kommissionens godkendelse af denne afviklingsordning – artikel 86, stk. 2 – retsakt, der kan være genstand for et søgsmål – annullationssøgsmål – formaliteten«

1. *Appel – formaliteten – anbringende rettet mod behandlingen af spørgsmålet om, hvorvidt søgsmålet kan antages til realitetsbehandling ved Retten – appel iværksat af en intervenient i sagen for Retten – lovlighed*
(Art. 256, stk. 1, TEUF; statuten for Domstolen, art. 56)

(jf. præmis 50)

2. *Appel – formaliteten – afgørelser, som kan gøres til genstand for appel – Rettens dom, hvorefter en afvisningspåstand forkastes, og sagsøgte efterfølgende frifindes – lovlighed*
(Art. 256, stk. 1, TEUF; statuten for Domstolen, art. 56)

(jf. præmis 51)

3. *EU-institutioner – udøvelse af beføjelser – delegation – betingelser – delegation af beslutningsbeføjelser til agenturer – typer af delegation og virkninger – delegation af klart afgrænsede gennemførelsesbeføjelser – manglende følelig indflydelse på de berørte beføjelser – delegation af en skønsmæssig beføjelse, som indebærer en omfattende skønsmargen i grundlæggende spørgsmål på det pågældende politikområde – potentiel ansvarsforskydning*
(Art. 290 TEUF)

(jf. præmis 69-73)

4. *EU-institutioner – udøvelse af beføjelser – delegation – betingelser – delegation af beslutningsbeføjelser til Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) – Afviklingsinstansens vedtagelse af en afviklingsordning – bred skønsmargen – normative*

*bestemmelser, hvorved der undgås en ansvarsforskydning fra Kommissionen til Afviklingsinstansen
(Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 806/2014, art. 18, stk. 1-7)*

(jf. præmis 75-81)

5. *Annulationssøgsmål – akter, der kan være genstand for søgsmål – begreb – akter, der fremkalder bindende retsvirkninger – forberedende akter – Den Fælles Afviklingsinstans' (Afviklingsinstansen) afgørelse om vedtagelse af en afviklingsordning – ikrafttræden – ikke bindende retsvirkninger – udelukket – Kommissionens, eller Rådet for Den Europæiske Unions, afgørelse om godkendelse, som definitivt fastlægger indholdet af denne afviklingsordning – omfattet
(Art. 263 TEUF; Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 806/2014, art. 18, stk. 1-8, og art. 30, stk. 1 og 2)*

(jf. præmis 77-81, 83-86, 88, 89, 93 og 94)

Resumé

I en appel indgivet af Europa-Kommissionen til prøvelse af Rettens dom af 1. juni 2022 i sagen *Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno og SFL mod Afviklingsinstansen*¹ tog Domstolen (Store Afdeling) appellen til følge og, idet den traf endelig afgørelse vedrørende realiteten, afviste det søgsmål, der var anlagt for *Retten Fundación og Stiftung für Forschung und Lehre* til prøvelse af afgørelse fra Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) af 7. juni 2017 vedrørende vedtagelse af en afviklingsordning for *Banco Popular Español SA*² (herefter »den omtvistede afviklingsordning«), som var vedtaget på grundlag af forordning (EU) nr. 806/2014³.

Ved afslutningen af sin analyse fastslog Domstolen, at den omtvistede afviklingsordning ikke udgjorde en anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, og ophævede følgelig den appellerede dom, for så vidt som søgsmålet med påstand om annulation af denne afviklingsordning blev antaget til realitetsbehandling. Domstolen baserede denne analyse på navnlig princippet om delegation af beføjelser til agenturer, som er opstillet i dommen i sagen *Meroni mod Den Høje Myndighed*⁴, og som der henvises til i dom af 22. januar 2014, *Det Forenede Kongerige mod Parlamentet og Rådet*⁵.

Domstolens bemærkninger

Domstolen bemærkede, at der kan anlægges annulationssøgsmål i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF, sammenholdt med stk. 1 heri, til prøvelse af enhver bestemmelse eller foranstaltning, der er vedtaget af EU's institutioner, organer, kontorer eller agenturer – uanset form – og som tilsigter at have retligt bindende virkninger, der kan berøre en fysisk eller juridisk persons

¹ – Dom af 1.6.2022, *Fundación Tatiana Pérez de Guzmán el Bueno og SFL mod Afviklingsinstansen*, T-481/17, EU:T:2022:311, herefter »den appellerede dom«.

² – Afgørelse SRB/EES/2017/08 truffet på Den Fælles Afviklingsinstans' (Afviklingsinstansen) eksekutivmøde den 7.6.2017 vedrørende vedtagelse af en afviklingsordning for *Banco Popular Español SA*.

³ – Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1, herefter »SRM-forordningen«)

⁴ – Dom af 13.6.1958, *Meroni mod Den Høje Myndighed* (9/56, EU:C:1958:7).

⁵ – Dom af 22.1.2014, *Det Forenede Kongerige mod Parlamentet og Rådet* (C-270/12, EU:C:2014:18).

interesser gennem en væsentlig ændring af dennes retsstilling. Ved afgørelsen af, om en retsakt har sådanne virkninger og følgelig kan være genstand for et sådant søgsmål, skal vægten lægges på denne retsakts indhold, og disse virkninger skal vurderes ud fra objektive kriterier, i givet fald under hensyn til baggrunden for dens vedtagelse samt til den udstedende institutions, det udstedende organs, kontors eller agenturs beføjelser.

Hvad for det første angik indholdet af den omtvistede afviklingsordning fastslog Domstolen, at denne afviklingsordning endnu ikke var blevet godkendt ved den vedtagelse på Afviklingsinstansens eksekutivmøde den 7. juni 2017, eftersom den efterfølgende blev meddelt Kommissionen med henblik på godkendelse heraf, som dens ikrafttrædelse og dermed det forhold, at den skaber bindende retsvirkninger, afhæng af.

Hvad for det andet angik den sammenhæng, hvori den omtvistede afviklingsordning blev vedtaget, bemærkede Domstolen, således som det er angivet i dens præambel, at dens retsgrundlag var SRM-forordningen⁶. Den ordning, der er indført ved denne forordning, er baseret på den konstatering⁷, at den udøvelse af afviklingsbeføjelserne, som er fastsat heri, er omfattet af Unionens politik på bankafviklingsområdet, som kun EU-institutionerne må fastlægge, og at der fortsat er en skønsbeføjelse i forbindelse med vedtagelsen af hver enkelt afviklingsordning, i betragtning af navnlig den betydelige indvirkning, som afviklingsafgørelser har på medlemsstaternes finansielle stabilitet og på Unionen som helhed såvel som på medlemsstaternes finanspolitiske suverænitet. EU-lovgiver har af disse grunde fundet det nødvendigt at sørge for tilstrækkelig inddragelse af Rådet og Kommissionen, nemlig en inddragelse, som styrker Afviklingsinstansens nødvendige operationelle uafhængighed, samtidig med at princippet om delegation af beføjelser til agenturer respekteres.

Domstolen bemærkede i denne henseende, at den i dommen i sagen Meroni mod Den Høje Myndighed og dommen i sagen Det Forenede Kongerige mod Parlamentet og Rådet nærmere bestemt havde fastslået, at følgerne af en kompetencedelegation er meget forskellige afhæng af, om den omfatter gennemførelsesbeføjelser, som er klart afgrænsede, og hvis udøvelse kan kontrolleres nøje i forhold til de objektive kriterier, som en delegerende myndighed har fastsat, eller om det drejer sig om en »diskretionær beføjelse, der indebærer en høj grad af frit skøn, som – afhæng af den brug, som gøres heraf – åbner mulighed for en virkelig økonomisk politik«. En delegation af den førstnævnte art kan ikke have nogen følelig indflydelse på følgerne af udøvelsen af de beføjelser, den angår, mens en delegation af den anden art, hvor den delegerende myndigheds valg erstattes af dem, som træffes af den myndighed, der har fået kompetencen, indebærer en »egentlig ansvarsforskydning«. Domstolen bemærkede, at i den sag, der gav anledning til dommen i sagen Meroni mod Den Høje Myndighed, havde Domstolen fastslået, at den omhandlede delegation af beføjelser, for så vidt som den gav de pågældende organer et »frit skøn, som [indebar] omfattende diskretionære beføjelser«, ikke kunne betragtes som foreneligt med »traktatens krav«, samtidig med at det præciseredes, at Den Høje Myndighed ved kun at forbeholde sig retten til at nægte sin godkendelse af afgørelser fra disse organer ikke havde bevaret tilstrækkelige beføjelser til at undgå en sådan ansvarsforskydning.

Ifølge Domstolen hviler den retspraksis, der følger af denne dom, på den forudsætning, at den for Unionens institutionelle opbygning karakteristiske ligevægt mellem beføjelserne udgør en grundlæggende traktatmæssig garanti, og at delegationen af omfattende skønsmæssige beføjelser forringer denne garanti, for så vidt som den overdrager sådanne beføjelser til andre myndigheder end dem, der er blevet oprettet ved traktaterne, for inden for rammerne af deres respektive

⁶ – Navnlig dens artikel 18.

⁷ – Jf. i det væsentlige 24. og 26. betragtning til SRM-forordningen.

kompetenceområder at sikre og kontrollere udøvelsen heraf. Den omfattende skønsmæssige beføjelse, som er omhandlet i denne retspraksis, vedrører navnlig grundlæggende spørgsmål på det pågældende politikområde, som indebærer en omfattende skønsbeføjelse med henblik på at forene forskellige, undertiden modstridende, mål.

Domstolen tilføjede, at det fremgår nærmere bestemt af den nævnte retspraksis, at anvendelsen af de principper om delegation af skønsmæssige beføjelser til agenturer, der er opstillet heri, ikke afhænger af den individuelle eller almene karakter af de retsakter, som agenturerne har beføjelse til at vedtage, men alene af spørgsmålet om, hvorvidt delegationen vedrører en omfattende skønsmæssig beføjelse eller derimod præcist afgrænsede gennemførelsesbeføjelser.

Den ordning, som er indført ved SRM-forordningen⁸, tager sigte på at konkretisere de principper, der er opstillet i dommen i sagen Meroni mod Den Høje Myndighed, og som der henvises til i dommen i sagen Det Forenede Kongerige mod Parlamentet og Rådet.

Afviklingsinstansen er således ganske vist ansvarlig for vedtagelse af alle afgørelser vedrørende afvikling for bl.a. finansieringsinstitutter og koncerner, der anses for vigtige for den finansielle stabilitet i EU, samt for andre grænseoverskridende koncerner⁹. I denne henseende vedtager Afviklingsinstansen kun en afviklingsordning for disse enheder og koncerner, hvis den efter modtagelsen af ECB's meddelelse om, hvorvidt den pågældende enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, eller på eget initiativ¹⁰ vurderer, at betingelserne for afvikling¹¹, der vedrører spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvor der ikke findes alternative foranstaltninger i forhold til afviklingen og nødvendigheden heraf ud fra almene hensyn, er opfyldt. I så fald vedtager Afviklingsinstansen¹² en afviklingsordning, som bringer den pågældende enhed under afvikling og fastsætter anvendelsen på denne af de afviklingsværktøjer¹³ samt anvendelse af Den Fælles Afviklingsfond.

Til trods for den omfattende skønsbeføjelse, som således er overladt Afviklingsinstansen med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt og med hvilke midler den pågældende enhed skal bringes under afvikling, er denne beføjelse imidlertid undergivet objektive kriterier og betingelser, der afgrænser Afviklingsinstansens spillerum og angår både betingelserne for afvikling og afviklingsværktøjerne¹⁴. SRM-forordningen fastsætter endvidere Kommissionens og Rådets inddragelse i den procedure, der fører til vedtagelsen af en afviklingsordning, som for at træde i kraft skal godkendes af Kommissionen og i givet fald Rådet.

Afviklingsinstansen har således pligt til at underrette Kommissionen om enhver foranstaltning, den træffer for at forberede en afvikling, og forsyner Kommissionen og Rådet med alle oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver¹⁵. Endvidere udpeger Kommissionen en repræsentant med ret til at deltage i Afviklingsinstansens eksekutivmøder og plenarmøder som permanent observatør, og denne repræsentant har ret til at deltage i drøftelser og få indsigt i alle dokumenter¹⁶. Ydermere har Afviklingsinstansen umiddelbart efter vedtagelsen

⁸ – Således som det fremgår af 24. og 26. betragtning til SRM-forordningen.

⁹ – I henhold til SRM-forordningens artikel 7, stk. 2.

¹⁰ – I henhold til SRM-forordningens artikel 18, stk. 1 og 6.

¹¹ – Omhandlet i SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, litra a)-c).

¹² – På grundlag af SRM-forordningens artikel 18, stk. 6.

¹³ – Omhandlet i SRM-forordningens artikel 22, stk. 2.

¹⁴ – I henhold til SRM-forordningens artikel 18, stk. 1 og 4-6.

¹⁵ – I henhold til SRM-forordningens artikel 30 stk. 1 og 2.

¹⁶ – I henhold til SRM-forordningens artikel 43, stk. 3.

af afviklingsordningen pligt til at fremsende denne til Kommissionen, som inden for en frist på 24 timer efter denne fremsendelse enten godkender afviklingsordningen eller gør indsigelse mod ordningen hvad angår de skønmæssige aspekter, med undtagelse af dem, der vedrører opfyldelse af kriteriet om almene hensyn og det beløb, der er fastsat for anvendelse af Den Fælles Afviklingsfond¹⁷. Med hensyn til disse sidstnævnte skønmæssige aspekter kan Kommissionen inden for de første 12 timer efter fremsendelsen foreslå Rådet at gøre indsigelse herimod¹⁸. Endelig kan afviklingsordningen kun træde i kraft, hvis hverken Rådet eller Kommissionen gør indsigelse inden 24 timer efter Afviklingsinstansens fremsendelse heraf¹⁹. Når først denne afviklingsordning er blevet godkendt, skal Kommissionen således fuldt ud påtage sig det ansvar, den er tillagt ved traktaterne.

Henset til samtlige disse betragtninger konkluderede Domstolen, at bestemmelserne i SRM-forordningens artikel 18, på grundlag af hvilke den omtvistede afviklingsordning blev vedtaget, er af en sådan art, at en »ansvarsforskydning« som omhandlet i den retspraksis, der følger af dommen i sagen Meroni mod Den Høje Myndighed, undgås. Samtidig med at Afviklingsinstansen overlades beføjelsen til at vurdere, om betingelserne for vedtagelse af en afviklingsordning er opfyldt i det konkrete tilfælde, og beføjelsen til at fastlægge de værktøjer, der er nødvendige med henblik på en sådan ordning, giver disse bestemmelser således Kommissionen eller i givet fald Rådet ansvaret for den endelige vurdering af de skønmæssige aspekter heraf. Disse skønmæssige aspekter henhører under Unionens politik på området for afvikling af kreditinstitutter og indebærer en afvejning af forskellige formål og med hensyn til opretholdelsen af Unionens finansielle stabilitet og det indre markeds integritet og til en hensyntagen til medlemsstaternes budgetmæssige suverænitet samt beskyttelse af aktionærers og kreditorers interesser.

Hvad for det tredje angik Afviklingsinstansens beføjelser fastslog Domstolen, at den fortolkning, som Retten havde anlagt, hvorefter en afviklingsordning kan skabe bindende retsvirkninger uafhængigt af Kommissionens afgørelse om godkendelse, var i strid med både de beføjelser, som Afviklingsinstansen er tillagt ved SRM-forordningen, og den retspraksis, der følger af dommen i sagen Meroni mod Den Høje Myndighed.

Selv om SRM-forordningen fastsætter²⁰, at Afviklingsinstansen har ansvaret for at udarbejde og vedtage en afviklingsordning, giver den dog således ikke denne beføjelse til at vedtage en retsakt, der skaber selvstændige retsvirkninger. Under afviklingsproceduren udgør Kommissionens godkendelse et element, der er nødvendigt for afviklingsordningens ikrafttrædelse.

Denne godkendelse er ligeledes afgørende for indholdet af den pågældende afviklingsordning. Selv om SRM-forordningen for det første således giver Kommissionen mulighed for at godkende en sådan ordning uden at have gjort indsigelse hvad angår de skønmæssige aspekter heraf eller foreslået Rådet at gøre en sådan indsigelse, giver denne bestemmelse ligeledes Kommissionen og Rådet mulighed for at sætte deres egen vurdering i stedet for Afviklingsinstansens med hensyn til disse aspekter ved at gøre indsigelse mod dem²¹, i hvilket tilfælde Afviklingsinstansen har pligt til inden for otte timer at ændre denne ordning i overensstemmelse med de af Kommissionen eller Rådet anførte grunde, og dette for at den nævnte ordning kan træde i kraft²². Hvis Rådet for det

¹⁷ – SRM-forordningens artikel 18, stk. 7, første til tredje afsnit.

¹⁸ – SRM-forordningens artikel 18, stk. 7, tredje afsnit.

¹⁹ – SRM-forordningens artikel 18, stk. 7, femte afsnit.

²⁰ – I henhold til SRM-forordningens artikel 7 og 18.

²¹ – SRM-forordningens artikel 18, stk. 7.

²² – SRM-forordningens artikel 18, stk. 7, syvende afsnit.

andet gør indsigelse med den begrundelse, at kriterierne om almene hensyn ikke er opfyldt, medfører dette, at afviklingen i henhold til denne forordning af den pågældende enhed definitivt forhindres, idet denne enhed således skal opløses på en velordnet måde i overensstemmelse med gældende national ret²³.

I den foreliggende sag havde Kommissionen, således som den udtrykkeligt havde fremhævet i sin afgørelse om godkendelse af den omtvistede afviklingsordning²⁴, givet udtryk for at være »enig« med indholdet heri samt med »Afviklingsinstansens begrundelser for, hvorfor afviklingen er nødvendig i almenhedens interesse«. De skønsmæssige aspekter af en afviklingsordning, der vedrører både etablering af afviklingsbetingelserne og fastlæggelse af afviklingsværktøjerne, er dog uløseligt forbundet med mere tekniske aspekter af afviklingen. I modsætning til det, som Retten havde anført, kan der derfor ikke sondres mellem disse skønsmæssige aspekter og disse tekniske aspekter med henblik på at bestemme den retsakt, der kan anfægtes i sammenhæng med en afviklingsordning, som i sin helhed er godkendt af Kommissionen.

Det er således ikke kun ved Kommissionens afgørelse om godkendelse, at den afviklingsforanstaltning, som Afviklingsinstansen har vedtaget i den omtvistede afviklingsordning, definitivt er blevet fastsat, og at denne foranstaltning har haft bindende retsvirkninger, således at det er Kommissionen og ikke Afviklingsinstansen, som må stå til ansvar for denne afviklingsforanstaltning ved Unionens retsinstanser.

Domstolen konkluderede derfor, at det fremgik af dens indhold, den sammenhæng, hvori den er vedtaget, og Afviklingsinstansens beføjelser, at den omtvistede afviklingsordning ikke skaber bindende retsvirkninger, der kan berøre en juridisk eller fysisk persons interesser, således at den ikke udgør en retsakt, der kan gøres til genstand for et annulationssøgsmål i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF.

Domstolen tilføjede for det første, at i modsætning til, hvad Retten havde fastslået, kunne det ikke udledes af SRM-forordningens 86, stk. 1 og 2, at den omtvistede afviklingsordning kunne være genstand for et annulationssøgsmål ved Retten, idet den ikke udgjorde det endelige resultat af den pågældende afviklingsprocedure, for så vidt som dette resultat først forelå ved Kommissionens godkendelse af denne afviklingsordning, og at den, således som det fremgår af ovenstående analyse, ikke har skabt selvstændige retsvirkninger.

Bestemmelserne i en forordning kan således ikke ændre det system af retsmidler, der er fastlagt i EUF-traktaten. Det fremgår endvidere af selve ordlyden af SRM-forordningens artikel 86, at de sagsanlæg, som den tager sigte på, skal anlægges ved Domstolen »i overensstemmelse med artikel 263 i [EUF-traktaten]«, hvilket forudsætter, at de opfylder betingelsen heri om, at den omtvistede retsakt skal være anfægtelig.

Domstolen bemærkede ganske vist, at den i dom af 6. maj 2021, ABLV Bank m.fl. mod ECB²⁵, i det væsentlige havde fastslået, at en afviklingsordning – som det endelige resultat af en kompleks afviklingsprocedure – kan være genstand for domstolsprøvelse ved Unionens retsinstanser. I den sag, der havde givet anledning til denne dom, skulle Domstolen imidlertid tage stilling til rigtigheden af en afgørelse fra Retten, som havde afvist de annulationssøgsmål, der ikke var rettet mod en sådan afviklingsordning, men mod Den Europæiske Centralbanks forberedende

²³ – SRM-forordningens artikel 18, stk. 8.

²⁴ – Kommissionens afgørelse (EU) 2017/1246 af 7.6.2017 om godkendelse af afviklingsordningen for Banco Popular Español S.A. (EUT 2017, L 178, s. 15), fjerde betragtning, som ændret den 6.12.2017 (EUT 2017, L 320, s. 31).

²⁵ – Dom af 6.5.2021, ABLV Bank m.fl. mod ECB (C-551/19 P og C-552/19 P, EU:C:2021:369, præmis 56 og 66).

retsakter, hvorved det var blevet fastslået, at enhederne var nødlidende eller forventeligt nødlidende²⁶. Betragtningerne i denne dom skal læses i lyset af Domstolens faste praksis vedrørende komplekse procedurer, hvoraf det fremgår, at under en sådan kompleks procedure kan de retsakter, der vedtages i løbet af de forberedende trin til vedtagelsen af den endelige retsakt, ikke, når de ikke skaber selvstændige retsvirkninger, være genstand for et annullationssøgsmål.

For det andet fastslog Domstolen, at det var med urette, at Retten i den appellerede dom havde fundet, at en manglende anerkendelse af den omtvistede afviklingsordnings anfægtelige karakter ville føre til en tilsidesættelse af sagsøgernes ret til en i første instans effektiv domstolsbeskyttelse.

En afgørelse om godkendelse fra Kommissionen som den, der var omhandlet i den foreliggende sag, har således karakteristika som en retsakt, der kan være genstand for et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF. I forbindelse med et annullationssøgsmål, der er rettet mod en sådan afgørelse, er det således muligt for de pågældende fysiske og juridiske personer at påberåbe sig ulovligheden af den afviklingsordning, som denne institution har godkendt ved således at give denne bindende retsvirkninger, hvilket kan sikre dem en tilstrækkelig domstolsbeskyttelse. Domstolen bemærkede i øvrigt, at Kommissionen med en sådan godkendelse anses for at have tilsluttet sig de elementer og de grunde, der er indeholdt i denne afviklingsordning, således at den i givet fald skal stå til ansvar for den ved Unionens retsinstanser.

²⁶ – Som omhandlet i SRM-forordningens artikel 18, stk. 1.